

po splnění jistých předpokladu tento výsledek opět odpadl. Vzhledem k tomu nelze ani v tomto případě o tom pochybovat, že smluvní strany předem opravdově chtěly převodu vlastnictví na žalobce a že teprve pro ten případ, kdyby účel zajištění se stal bezpředmětným, bylo zamýšleno vlastnictví převést zpět na Ottu W.-a. Pochybnosti, zda je fiduciární smlouva zajišťovací důvodem, dostačujícím k nabytí práva vlastnického, byly odstraněny § 10 (3) konk. ř. Tento předpokládá možnost, že osobní věřitel získá k zajištění pohledávky určitých kusů dlužníkovu majetku, a tím uznává i platnost takového zajišťovacího převodu vlastnictví dle hmotného práva, poněvadž by nemělo smyslu, by konkursní řád stanovil právní normy pro případy, které dle platného práva vůbec nemohou nastati. Nelze tedy říci, že zajišťovací převod vlastnictví jest o sobě, pro nedostatek důvodu nabytí, neplatným. Jiná jest však otázka, dostačuje-li tu jako způsob nabývací odevzdání věcí prohlášením dle §u 428 obč. zák. Že v tomto případě jen tento způsob odevzdání přichází v úvahu, je nepochybné, poněvadž věci i po jejich odevzdání zůstaly na téže místě, kde byly, a v užívání téže osoby, která je žalobci odevzdala. Práva zástavního k movitým věcem pouhým prohlášením zříditi nelze. Způsoby, jimiž se nabývá práva zástavního, určují §§ 451 a 452 obč. zák. Movité věci musí věřitel vzíti do svého uschování; nelze-li jich odevzdati hmotně, z ruky do ruky, jest zapotřebí, by se užilo takových znamení, z kterých může každý snadno seznati, že věc jest zastavena. Úmysl zákona vyplývá z tohoto ustanovení zřejmě, zastavení musí býti každému znatelné a toho by nebylo, kdyby věc, pouhým prohlášením zastavená, zůstala nadále v uschování dlužníkově. I účel zákona jest zjevným; má býti tomu zabráněno, by úvěr nebyl ohrožen tím, že dlužník propůjčí věřiteli právo proti třetím osobám účinné k svým věcem, které zůstanou v jeho držení a na nichž věřitelovo právo nelze znamenati, a že se takto vzbudí klamné zdání úvěrní schopnosti dlužníkovy, jaké ve skutečnosti tu není. Že takové ohrožení úvěru může býti způsobeno zajišťovacím převodem vlastnictví, odevzdají-li se věci pouhým prohlášením, stejně jako zastavením věcí bez převedení držby, jest jasno a nelze se zajisté o zákonodárci domýšleti, že, když zakazuje zřízení práva zástavního prohlášením, dovoluje stejně povážlivý způsob nabytí práva vlastnického k účelům zajišťovacím. Dlužno proto převod vlastnictví konstitutem k účelu zajištění uznati za nepřípustný, poněvadž znamená obcházení zákonných ustanovení o publicitě práva zástavního. Z toho plyne pro tento případ, že věci, jichž se týká smlouva ze dne 3. července 1920, nebyly žalobci platně ku zajištění odevzdány a že se žalobce nestal jejich vlastníkem.

Čís. 2462.

Ze smlouvy schovací jest práv schovatel pouze ukladateli, nikoliv též vlastníku věci.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1923, Rv I 1413/22.)

Žalující Leonora B-ová ujednala se žalovanou Idou G-ovou při odchodu ze světových lázní, že si v domě u žalované ponechá zavazadla a že si pro ně žalovaná pošle pokojskou. Žalovaná tak učinila a ježto

se později ze zavazadel část obsahu jich, jenž byl vlastnictvím Leonory B-ové a jejího manžela Löbla B-a ztratila, domáhali se oba manželé na Idě G-ové náhrady škody. **Procesní soud první stolice** žalobě vyhověl, **odvolací soud** zamítl žalobu, pokud byla podána Löblem B-em.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalobců.

D ů v o d y:

Po právní stránce byla věc odvolacím soudem posouzena správně. Ujednání mezi žalovanou Idou G-ovou a žalobkyní Leonorou B-ovou, že tato muže nechati zavazadla v domě a že G-ová jí pošle pokojskou, které muže věci předati, nelze sice dle druhé věty §u 957 obč. zák. ještě považovati za smlouvu schovací, nýbrž schovací smlouva byla uskutečněna teprve tím, že věci byly pokojské předány. Ze zmíněné úmluvy plyne však, že pokojská měla příkaz, převzít věci od žalobkyně Leonory B-ové, že nebyla zmocněna, uzavřít smlouvu s Löblem B-em a nemohl tudíž z toho, že Löbl B. se účastnil odevzdání věci spolu se svou manželkou, vzejít žalované závazek. Že Leonora B-ová jednala i za svého manžela, který byl vlastníkem většího dílu svršků, a že zavazadla byla zanechána u žalované s vůlí a vědomím Löbla B-a, jest nezávažné, poněvadž Leonora B-ová, jednajíc s Idou G-ovou, nijak neprojevila, že jedná též jménem manželovým. Žalobce nemůže od žalované žádati náhradu ani z toho důvodu, že porušila jeho vlastnictví. Škoda byla způsobena tím, že žalovaná zanedbala povinnosti ze schovací smlouvy. Z toho jest práva jen ukladateli, nikoliv vlastníku věci do úschovy převzatých.

Čís. 2463.

Více dovolacích spisů nelze podati ani ve lhůtě dovolací.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1923, Rv I 1486 22.)

Vyřizuje dovolání žalovaného uvedl **N e j v y š š í s o u d** úvodem **d ů v o d ů:**

Žalovaný napadá rozsudek odvolacího soudu z dovolacích důvodů §u 503 čís. 2 a 4 c. ř. s. Tyto důvody rozvádí ve dvou spisech, podaných v dovolací lhůtě. Druhý spis je doplňkem prvního a obsahuje v podstatě jenom dodatky k dovolacím důvodům prvního spisu. K vývodům tohoto druhého spisu nelze vzít zřetele, protože zákon (§§ 505 a 507 c. ř. s.) připouští jenom jeden dovolací spis a jednu dovolací odpověď. Opačná praxe by vedla k prodlužování dovolacího řízení. Toto podání mělo býti odmítnuto dle §u 507 c. ř. s.

Čís. 2464.

Zákon o ručení železnic ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.

V tom že cestující spadl při přejíždění výhybky ze stupátek vagonu, na nichž se pro nával cestujících zdržoval, nelze spatřovati příhodu v dopravě.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1923, Rv I 1580/22.)